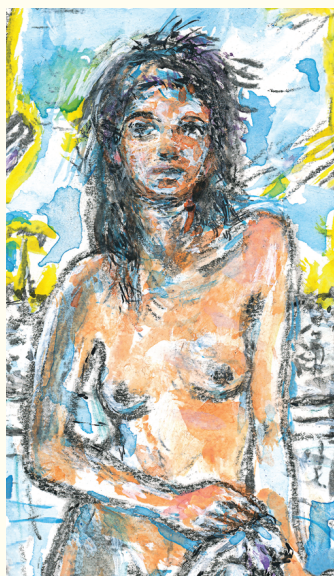

ΤΙΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Λυσιμελής πόθος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

ΤΙΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Λυσιμελής πόθος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

ΡΟΔΑ ΑΕΙΘΑΛΗ

Ἡ ὀμορφιὰ τῶν γυναικῶν ποὺ ἄλλαξαν τὴ ζωὴ μας
βαθύτερα κι ἀπὸ ἑκατὸ ἐπαναστάσεις
δὲν χάνεται, δὲν σβήνει μὲ τὰ χρόνια
ὅσο κι ἂν φθείρονται οἱ φυσιογνωμίες
ὅσο κι ἂν ἀλλοιώνονται τὰ σώματα.
Μένει στὶς ἐπιθυμίες ποὺ κάποτε προκάλεσαν
στὰ λόγια ποὺ ἔφτασαν ἔστω ἀργὰ
στὴν ἐξερεύνηση δίχως ἀσφάλεια τῆς σάρκας
στὰ δράματα ποὺ δὲν ἔγιναν δημόσια
στὰ καθρεφτίσματα χωρισμῶν, στὶς ὀλικές ταυτίσεις.
Ἡ ὀμορφιὰ τῶν γυναικῶν ποὺ ἀλλάζουν τὴ ζωὴ
μένει στὰ ποιήματα ποὺ γράφτηκαν γι' αὐτὲς
ρόδα ἀειθαλῆ ἀναδίδοντας τὸ ἴδιο ἄρωμά τους
ρόδα ἀειθαλῆ, ὅπως αἰῶνες τώρα λένε οἱ ποιητές.

Μόλυβος, Αὐγούστος 2000

ΚΥΚΛΙΚΟ

Ἄραγε πῶς γεννιέται
ἀπὸ ἓνα τίποτα ἡ ἐπιθυμία;

Πῶς ἡ ἐπιθυμία γίνεται ἔρωτας,
ὁ ἔρωτας πῶς ἀλλάζει
σὲ μακρινὴ ἀνάμνηση;

Ἄραγε πῶς μπορεῖ
ἡ ἀνάμνηση νὰ σβήνει
μὲς στὸ τίποτα;

ΕΡΩΤΕΣ

Τὴν ποίηση ὅπως τὶς γυναῖκες
μόνο στὴν ἀπειλὴ τῆς ἐγκατάλειψης
τὴν ἀγαπᾶμε.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Ἀπ' ὄλες τὶς ἀναχωρήσεις μου ἢ πιὸ ἀνυπόμονη
αὐτὴ ποὺ μ' ἀναστάτωνε, ἦταν σὰν πῆγαινα
νὰ συναντήσω τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσα.
Ὁ χρόνος μοῦ φαινόταν ὅσο ποτὲ ἀργὸς
ὅμως τὸν γέμιζα μὲ προγεύσεις εὐτυχίας
χωρὶς νὰ προσέχω τοὺς χώρους, τὰ τοπία
χωρὶς νὰ παρατηρῶ τοὺς ἄλλους ταξιδιωτὲς.
Τὴν ἄφιξή μου ἔτρεχα ν' ἀναγγεῖλω
ἀπ' τὰ δημόσια τηλέφωνα, δὲν εἶχε τότε κινητὰ
ἢ ὑποδοχὴ μου, πρέπει νὰ πῶ, δὲν ἦταν πάντα
ὅπως τὴν περίμενα, μὰ ὅ,τι κι ἂν γινόταν
τὸ ταξίδι ἔμενε στὴ μνήμη μου ἀνεξίτηλο
οἱ χῶροι, τὰ τοπία, ἐμφανίζονταν ξανὰ
ἀκόμα κι οἱ ἄγνωστοι συνταξιδιωτὲς.
Ἀργότερα τὸ σκέφτηκα πὼς μπορεῖ κι ἐκεῖνοι
νὰ μὴ βρῆκαν φτάνοντας ὅ,τι προσδοκοῦσαν.

ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟ

Όπως κι ἂν ἔρθουνε τὰ πράγματα
ὅσο ἀντίξοες κι ἂν εἶναι οἱ συνθήκες
πάντα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐρωτεύεται.
Τὸ δύσκολο εἶναι ν' ἀγαπᾶς.

ΤΡΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ

*Bah! I have sung women in three cities,
But it is all the same;
And I will sing of the sun.*

EZRA POUND

Προσπάθησα κι ἐγὼ νὰ τραγουδήσω
γυναῖκες σὲ τρεῖς πόλεις, ὅμως ἡ μουσικὴ
μοῦ ξέφευγε, χανόταν, μέναν γυμνές οἱ λέξεις·
οὔτε τὸν ἥλιο μπόρεσα νὰ τραγουδήσω
μὲ τύφλωνε μόλις γυρνοῦσα νὰ τὸν δῶ
κι ἄς ἔδινε ἄλλο χρωμα στὴν Ἀθήνα
ἄλλο στὴ Ρώμη, ἄλλο στὸ Παρίσι.

Δὲν τραγούδησα, μουσικὲς μόνο τὶς ἄκουσα
σὲ πόλεις τρεῖς καὶ πέντε καὶ δεκαοχτῶ
οὔτε χρειάστηκε νὰ δεθῶ σ' ἓνα κατάρτι
ταξίδεμα μὲ τραῖνα, εὐκόλα ἄλλαζα κατεύθυνση
τ' ἀεροπλάνα ἦσαν τότε ἀκριβὰ.

Δὲν ξέρω μουσικὴ, μονάχα νὰ μιλάω ξέρω
καὶ μίλησα μὲ γυναῖκες σὲ τρεῖς πόλεις
σὲ γλωσσες ποὺ ἤξερα ἢ μάθαινα βιαστικά
γυναῖκες ποὺ ἔριχναν τὸ δικό τους φῶς
στὴν κάθε πόλη κι ἔπειτα τὴν ἔκαναν σκοτεινὴ
τὴ βύθιζαν στὴν ἐρημιά, ἀκόμα καὶ τῆς ἡδονῆς.

Ἡ μουσικὴ σὰν νὰ ἴσπρωχνε νὰ ἐξαντληθεῖ
τὸ μυστικὸ ρολοὶ ποὺ δουλεύει μέσα μας
καὶ ξαφνικὰ σὰν νὰ τὸ κούρδιζε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ
ὅμως γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐμίλησα στὴ γλώσσα μου
μὲ λέξεις ποὺ ἄλλοτε ἤχοῦσαν σὰν κοχύλια
ἄλλοτε σῶπαιναν σὰν μελανόμορφα φυτὰ
ἐλπίζοντας πὼς κάποιες ἢ κάποιοι θὰ καταλάβουν
αὐτὸ τὸ λίγο, ἢ τὸ πολὺ, ἀκόμα καὶ τὸ τίποτα
ποὺ μπόρεσα νὰ προφέρω.

Ὡσπου μιὰ μέρα ἔτυχε τὸ ἀπίστευτο
οἱ πόλεις, ἡ γλώσσα, ἡ μουσικὴ, ὁ χρόνος
ἔγιναν ἓνα χάρη σὲ μιὰ γυναίκα
κι ἐγὼ ἕνας ἄνθρωπος μέσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀθήνα, Αὐγουστος 2011